

LJUBLJANA

lesnina

LESNINA - LJUBLJANA

CENTRALA ZA JUGOSLAVIJO, LJUBLJANA, TITOVA 97

nudi sodobno in kvalitetno pohištvo vseh vrst:

SPALNICE
KUHINJE
KOMBINIRANE SOBE
ŠOLSKO POHIŠTVODELOVNE KABINETE
GOSTINSKO POHIŠTVO
LESENO GALANTERIJO

Za opremo vseh notranjih prostorov se obračajte na renomirano podjetje LESNINA LJUBLJANA, ki Vam je vedno na razpolago s pojasnili in nasveti.

LIST ZA
TELESNO
KULTURO

POLET

Številka

30

Leto XX.

Ljubljana, ponedeljek, 26. julija 1965 — Cena 50 din

Posnetek s kolesarske dirke »Po Jugoslaviji«

XX. KOLESARSKA DIRKA »PO JUGOSLAVIJI«

JUGOSLOVANI V OFENZIVI

Jugoslovani enakovredni najboljšim amaterjem Evrope — Po IV. etapi v rumeni majici Andrej Boltežar — Kolesarji iz SZ še niso pridobili potrebne prednosti — Med najboljšimi tudi član slovenske ekipe Šantavec

BANJA LUKA, 25. jul. — Vsi tisti, ki so na startu XXI., tradicionalne kolesarske dirke Po Jugoslaviji napovedovali hudo borbo od začetka do konca, se gotovo niso zmotili. Letošnja največja kolesarska prireditev je nedvomno ena najbolj kvalitetnih, kar smo jih imeli v naši državi. Zbrali so se nekateri najboljši amaterji iz vse Evrope, med njimi bodoča olimpijska moštva, nacionalne reprezentance, predvsem pa najboljši amaterji Evrope — kolesarji iz Sovjetske zveze. O tem ni več nobenega dvoma, saj nam vsakodnevne etape potrjujejo naše ugotovitve.

BILIC — PRVA RUMENA MAJICA

Od Ljubljane do Portoroža, kjer je bil cilj I. etape, je bilo dovolj dramatičnih tre-

nutkov, ki bi jih lahko le s težavo osvetlili v celoti. Kolesarji SZ, Madžari, Danci in Belgijci, so pokazali svoje velike odlike, Jugoslovani pa so občutili prve nevšečnosti, ki bodo lahko na končnem cilju v Skopju usodne. Valenčič in Škerlj sta imela nesrečo, ker sta pred ciljem

padla, Boltežar pa je preživel hujšo krizo. K sreči je Bilič rešil ono, kar se je rešiti dalo in s svojim prvim mesto na cilju I. etape vili našemu izbranemu moštvu in vsem ljubiteljem tega športa, če že ne veliko, pa vsaj del-

Nadaljevanje na 12. strani

ŠKERLJ JOKAL V PORTOROŽU

Nekaj ur pred startom mednarodne dirke Po Jugoslaviji je član jugoslovanske reprezentance Franci Škerlj dobro razpoložen odgovarjal na vprašanja novinarjev in nekaterih članov tehničnega vodstva. Povedal je, da se dobro počuti in da z veliko voljo in samozavestjo začne težko pot po cestah Jugoslavije. O tem smo se kaj kmalu prepričali. V hudi pripeki je pogumno pritiskal na pedala in z lahkoto premagoval vzpetine, predvsem pa hudo pripeko. Bil je ves čas v vodilni skupini in verjetno ni niti za trenutek podvomil v svoje sposobnosti in v dobro uvrstitev na koncu prve etape v Portorožu. Toda delal je račun brez krčmarja.

Kolesarji so pospešili tempo in od Kopra naprej proti Portorožu so najboljši že računali na poslednje metre vožnje in seveda tudi na končno uvrstitev na cilju. Cesta je bila mokra in spolzka. Nenadoma je prišlo do popolne zmede. Najboljši so iskali dobre položaje, kajti v sprintu zmaga tisti, ki se znajde v ugodnejši poziciji, na takšnem robu ceste, ki ne dovolj presenečenj. Škerlj je bil favorit. Bil je svez in vsi tisti, ki smo spremljali njegovo vožnjo, smo bili prepričani v njegov uspeh. Toda v odločilnem trenutku je Škerlja zapustila sreča. Maslna in spolzka cesta je povzročila težke padce najboljših in ni prizanesla niti borbenemu Jugoslovancu. Škerlj se je znašel na tleh, ves potolčen in le za

las je ušel gotovi smrti. Avtomobil, ki so drveli s polno hitrostjo za kolesarji, so spravili našega reprezentanta v mučen položaj. Škerlj se je pri padcu toliko nagnil na stran, da je za nekaj centimetrov napravil pot spreminjalcem v avtomobilu. Obležal je na tleh, pri tem pa polomil kolo, ki je bilo za nadaljnjo vožnjo neuporabno. Kaj sedaj? Skupina je zdrvela mimo njega, tudi tisti, ki so obležali na cesti, so se znova znašli na kolesih, Škerlj pa je moral obsedeti ob robu ceste. Ni bilo spremstva, ni bilo novega kolesa in naš borec je v desetinski sekunde okusil vso tragično etapnega okusa. Več kot pet minut je čakal na novo kolo in z jokom nadaljeval pot do cilja.

V Portorožu je jokal glasno! Spraševal se je, kako je mogoče, da je vodstvo reprezentance pozabilo nanj in da ni v pravem trenutku našlo novega kolesa, ki bi mu kljub nadiču, kljub nesreči, pomagalo k lepemu uspehu na cilju prve etape. Izgubil je dragocene minute in se zavedal, da jih verjetno ne bo na tej dirki več nadoknadil. Trener Zapravnik, ki je takoj občutil vso tragično enega izmed favoritov in obup svojega varovanca, ga je bodril in mu skušal znova viliti poguma. Brez besed se je Franci Škerlj umaknil s prizorišča in samemu sebi zatrdil, da se ne bo predal, pa čeprav bi ga znova skušala prisiliti športna sreča...

Zmaga Rubežiča na 800 m ni nepričakovana. Za sicer odličnega Važiča je ta progla postala prekratka. Čeprav je tekel vso dolžino proge, zlasti odlični formi, kar je pokazalo. Nadaljevanje na 12. strani

XXI. ATLETSKO PRVENSTVO SFRJ

Prvenstvo Jugoslavije v atletiki pred praznim stadionom

Puličeva najbolj uspešna tekmovalka prvenstva — Z rezultatom 173 cm letos 4. do 5. v Evropi in 8. do 10. na svetu — Nov rekord Pečetove — Nenavaden protest trenerja Ace Petrovića — Na cilju so odločali sodniki mesto štoperic

Pred maloštevilnimi gledalci se je v petek pričelo na stadionu JLA V Beogradu XXI. povojno državno prvenstvo v atletiki. Organizatorji so sprejeli v goste nad 300 tekmovalcev in tekmovalk, ki so se z 32 klubov iz vseh republik po normah plasirali

za tekmovanje za naslove najboljših v državi. V 3 dneh prvenstva v Beogradu se bo tudi odločilo, ko pojde na Univerziado v Budimpešto in kdoo bo zastopal Jugoslavijo na polfinalu Cupa Evrope za moške 21. in 22. avgusta v Zagrebu in za žene 22. avgu-

sta v Bukarešti. Najboljša disciplina prvega dne prvenstva je bil skok v višino. Puličeva je preskočila 173 cm in se s tem rezultatom uvrstila na 4. do 5. mesto v Evropi in na 8. do 10. mesto na svetu. Ker je v odlični formi, kar je pokazalo. Nadaljevanje na 12. strani

V petek, dne 13. avgusta prva številka „MALEGA POLETA“

XXI. KOLESARSKA DIRKA PO JUGOSLAVIJI

LETOS NAŠ TOUR
V OBRATNI SMERI

Karavana nad 100 kolesarjev in trikrat toliko spremljevalcev krenila na pot v sredo ob 14. uri – Konkurenca resnično odlična – Sovjetska zveza favorit med posamezniki in moštvi – Velika škoda, ker odpade Vršič – Negotovost jugoslovanskega moštva – Optimizem slovenske reprezentance.

Tradicija se nadaljuje. Velika tradicionalna kolesarska dirka »Po Jugoslaviji« spet stopa v ospredje zanimanja naše športne javnosti. Manj hrupno kot običajno so organizatorji pripravili vse potrebno za letošnji naš Tour, čeprav moramo tokrat z zadovoljstvom ugotoviti, da so bile priprave plodne in uspešno zaključene. Večkrat smo namreč trdili, da na naših kolesarskih dirkah, zlasti na največji etapni dirki »Po Jugoslaviji«, primanjkuje evropski amaterski vrh, kvaliteta, ki bi napravila še bolj zanimivo in popularno to prireditve. Z udeležbo tekmovalcev SZ se je uresničila velika želja vseh ljubiteljev kolesarskega športa, saj pomenijo ti tekmovalci smetano svetovnega amaterskega kolesarskega športa. Pa tudi druge ekipe so tokrat sestavljene bolj načrtno. Tuji so poslali v

Jugoslavijo kolesarje, s katerimi hočejo v bodočnosti, zlasti pa na olimpijskih igrah v Mehiki ponovno dokazati svojo vrednost ali pa še bolj afirmirati svoje ime.

Kar tri dni je bilo v Gradbenem šolskem centru za Bežigradom kot v nekakšnem mednarodnem parlamentu. Vodstvo dirke in kolesarji z različnih krajev Evrope in Afrike so našli v tem domu svoje prijetno vzdušje in gostoljubje. Vodstvo te šole je sprejelo pisano karavano modernih nomadov z vso pozornostjo in naklonjenostjo. Tik pred dirko, ko je bila pravzaprav tekmovalna nervoza skoraj na višku, smo se znašli z beležnico v roki med temi potujočimi junaki, ki se bodo v prihodnjih dneh spoprijeli z vsemi nevšečnostmi dolge etapne dirke »Po Jugoslaviji«.

Srečko Bilić — prva rumena majica na dirki »Po Jugoslaviji«

Tehnični direktor dirke Ješić zadovoljen

Naš star znanec Dragiša Ješić, bivši reprezentant, trener in zvezni kapetan je imel prav v teh dneh toliko skrbi kot menda nobeden med vsemi udeleženci. Pa vendar smo ga našli v njegovem štatu nasmejanega in ga povprašali, kaj meni o letošnji dirki, o tujih udeležencih, predvsem pa seveda o naši reprezentanci, ki se je te dni tik pred dirko pripravljala v Kočevju.

Veliko je bilo razprav o poti letošnjega XXI. jugoslovanskega Toura. Zanima nas kaj menite o posameznih etapah in o poti, ki tokrat vodi iz Ljubljane v Skopje.

Različne okoliščine in objektivni pogoji so nas napotili, da smo spremenili smer dirke. Začeli bomo v Ljubljani in končali v Skopju. Tu nastanejo precejšnje spremembe, ki tudi našim dirka-

čem niso po volji, kajti vse polno je odsekov, ki so tuji tudi našim fantom.

V pogovoru z našimi reprezentanti smo zvedeli, da jim je velika uganka vzpon na Trebevič, ki naj bo nekakšna zamena za Vršič. Ali menite, da je bila odločitev pametna?

— Menim, da je velika škoda, ker nas ne vodi pot tudi čez popularni Vršič. Hočem reči, da je Vršič včasih dokončno razčistil obračune in večkrat smo našli prav na vrhu tega prelaza tudi zmagovalca te dirke. No, letos bodo kolesarji vozili čez Trebevič, ki je prav tako za naše, kot za tuje kolesarje neznanca. To je seveda precejšen handicap za vso reprezentanco.

Dirka po Jugoslaviji je obenem

tudi turistična propaganda za našo državo. Morda ne bilo napak, če bi tudi s te plati osvetlili letošnjo dirko?

— Glede tega problema samo toliko: Udeleženci, predvsem tujci bodo lahko videli vso pestro konfiguracijo naše domovine. Vozili se bodo ob morju, po hribovitem svetu, dolinah in ob rekah po lepih asfaltnih cestah. In to je dovolj!

Kaj menite o moštvi Jugoslavije?

Zdi se mi, da je ekipa dobro sestavljena. Škoda je le v tem, da ne bo v državem moštvo Santavca, ki ga nismo uvrstili v reprezentanco le zato, ker se ni udeležil skupnih priprav. Sporno je bilo tudi vprašanje sedmega člana moštva. Dalj časa smo ugrabili ali naj bi bil to Ukmar,

Hvasti ali Zivković. Vsak od teh ima določene prednosti. Končno smo se odločili za Ukmarja, ker kot pripadnik JLA ne more voziti v republiškem moštvi in škoda bi bilo, da bi ostal doma. Hvasti pa se bo lahko izkazal v republiški reprezentanci. O Zivkoviću naj povem, da ga je izločila iz državnega moštva slaba pripravljenost in končno tudi slab plasma na zadnji preizkusni dirki.

Morda še vprašanje o tujcih. Kaj menite v udeležbi inozemcev in o najboljših na letošnji dirki.

— Tuja udeležba je kvaliteta kot še nikoli v preteklosti. Nastop kolesarjev iz Sovjetske zveze pa daje naši amaterski dirki največjo mednarodno veljavo. Prav med tekmovalci SZ lahko iščemo končnega zmagovalca med posamezniki in med moštvi.

Končno smo v naši sredini pozdravili tudi slovite amaterje — kolesarje iz SZ. Zanje je bilo ves čas največje zanimanje in tam kjer nastopajo oni, tam takoj poraste kvaliteta prireditve.

V Ljubljano so dopotovali med zadnjimi, seveda skrbno pripravljene in poučeni o vsem, kar jih čaka na težki preizkušnji. Opazili smo jih v senči krošenj, ko so med mehnikali iz velikih zabojev sestavljali kolesa. Bili so zgovorni, dobro razpoloženi in seveda precej samozavestni. V vodstvu reprezentance je Leonid Selešnjevič, zvezni trener in edini strokovnjak za daljše etapne dirke. To delo opravlja

sko krenili na Jalto na skupne priprave.

Ali poznate pot, ki bo vodila kolesarje na tej etapni dirki?

— Razumljivo. Točno smo analizirali vaše pogoje, klimo in pot kjer bo potekala dirka. Prvič smo v Jugoslaviji in zato so bile naše priprave temeljite. V našem moštvi ni »zvezde«, niti takšnih, ki oi se v težkih pogojih — tu mislim na vročino in drugo vremenske pogoje — spozabili in preveč mislili na vodo, kar je prav gotovo slabo za vsakega kolesarja. Moštvo je sestavljeno tako, da so v njem kolesarji specialisti za vzpone (Lebedev, Petrov

Kolesarji iz Sovjetske
zveze na posebnih
pripravah

že 15 let. V pomoč mu bodo mlajši trener Veršinjin, mehanik Samojlov in maser Podres. Moštvo sestavljajo naslednji tekmovalci: Lebedev, zmagovalac letošnje amaterske dirke Praga—Varšava—Berlin, Dohljakov, Petrov, Sepel, Oizarenko in Melihov. Sedmi član je moral ostati doma, znani Sahjudžin, zaradi sodelovanja na Spartakijadi.

Za razgovor smo prosili trenerja Selešnjeviča, resnega moža, ki je dobro pretehtal naša vprašanja in tudi svoje odgovore.

Kako ste se pripravljali za dirko Po Jugoslaviji?

— Ko smo se odločili za pot v Jugoslavijo, smo takoj sestavili državno moštvo in začeli s pripravami. Ker smo vedeli, da klima v vaši državi ustreza klimi na Krimu,

in Sepel) pa tudi odlični sprinterji kot Melihov, Dohljakov in Oizarenko. Petrov in Dohljakov sta tudi izkušena kolesarja na kronometru.

Kaj menite o udeležbi dirke Po Jugoslaviji?

— Določeno prednost imajo Jugoslovani, ki poznajo ceste in so tudi prav sedaj v dobri formi. O drugih udeležencih ne bi rad govoril, vem le to, da so mladi in perspektivni, zlasti Belgijci in Danci. Sicer pa je pred dirko nevhvaležno napovedovati favorite. Bomo videli kaj nam bodo pokazale prve etape.

In vaši vtisi ob prihodu v Jugoslavijo?

— Vse v najlepšem redu! Vidimo, da smo prišli med dobre tovarise in upam, da se bomo tudi razšli kot prijatelji.

Občudujemo
vašo domovino

V prepolni sprejemni sobi so v kotu tiho šepetali tudi kolesarji iz Alžira. Zanimalo nas je, kako se počutijo pri nas in kaj mislijo o svojem nastopu na dirki Po Jugoslaviji. Svoje misli je povedal vodja alžirske reprezentance Mohamed Lourguoui.

— Veliko smo slišali o Jugoslaviji in zdaj smo tu. Preseneča nas vaše gostoljubje in lepota vašega mesta. Prvič smo v Jugoslaviji in se veselimo snidenja z državljani Jugoslavije. Vemo, da ne moremo poseči v boj za najboljša mesta, vemo pa tudi to, da se bomo veliko naučili. Pred odhodom iz Alžira smo imeli manjšo nesrečo. Dva člana reprezentance sta se tik pred odhodom nekoliko poškodovala in tako smo dopotovali v Jugoslavijo samo s 5 kolesarji. Škoda, da ne bomo imeli popolnega moštva. Dovolite, da ob tej priložnosti pozdravim bratske narode Jugoslavije, po končani dirki pa vam bom povedal še kaj več. Au revoir!

KAJ MENI O DIRKI
TRENER REPREZENTANCE
ZVONE ZANOŠKAR

Priprave jugoslovanskega moštva v Kočevju je vodil trener Zvone Zanoškar. Opazili smo, da uživa med kolesarji veliko zaupanje, obenem pa je tudi zelo popularen med člani vodstva, tekmovalci in novinarji. Za Polet je pred odhodom iz Ljubljane odgovoril na nekaj vprašanj.

Ali menite, da je naša reprezentanca dobro sestavljena?

— Zdi se mi, da ni najboljša. V moštvi bi morala sodelovati Santavec in Hvasti. Objektivni pogoji so prekržili moje račune in tako bosta v reprezentanci Ukmar in Pavlik. Škoda!

Precej je govora o tem, da je tehnično vodstvo dirke zagrešilo veliko napako, ker ni vključilo v njo še prelaza čez Vršič. Kaj pravite k temu?

— Po mojem mnenju bi morali uvrstiti Vršič. Letos je takšna konkurenca, da bi prav Julijci potrdili dejansko vrednost nekaterih tistih, evropsko znanih amaterjev — tu mislim na kolesarje iz SZ — ki po pravici uživajo tolikšen mednarodni ugled. Zakaj ni Vršiča na sporedu, pa ne bi javno razpravljali.

Kdo od Jugoslovancev ima najlepše možnosti za dobro uvrstitev?

— Brez dvoma Boltežar! In komu pripisujete končno zmago med moštvi in posamezniki?

— Seveda, tekmovalcem iz Sovjetske zveze! Presenečenja niso izključena, menim, da bodo marsikomu trd oreh tudi Belgijci, Danci in Bolgari.

ZVEZNI KAPETAN
PETROVIČ V PRECEJSNJIH
SKRBEH

Naš komentar in uvodna beseda k dirki »Po Jugoslaviji« ne bi bila popolna, če ne bi spregovoril nekaj besed tudi zvezni kapetan in bivši reprezentant Veselin Petrovič. O tej dirki ima naslednje mnenje:

— Rad bi povedal, da nisem najbolj zadovoljen niti s traso niti s sestavo reprezentance. Škoda, da ni v moštvi Santovca, pa tudi Hvasti bi moral obleči državni dres. Res škoda, da Santovca ni bilo na skupnih pripravah, dobro pa veste, da disciplina mora biti. Zelo mi je žal, da nas ne bo pot vodila čez Vršič, ki je večkrat prav našim tekmovalcem odločilno pomagal k dobri uvrstitvi. Nisem sicer pesimist, vendar nočem pričakovati preveč.

košarkarska panorama - košarkarska panorama - košarkarska

Igor Jelnicar bo jeseni spet oblekel dres Olimpije. Tokrat ga vidimo v pogovoru s klubskim tovarišem Potocnikom (na levi)

GOSTOVANJE ITALJANSKIH KOŠARKARJEV V SLOVENIJI

Slovenija : Italija

Najboljši mladinci Italije in Slovenije se bodo pomerili v Trbovljah in Tolminu - Prva tekma bo v Trbovljah 31. julija, druga pa 1. avgusta v Tolminu - Mladim slovenskim košarkarjem je treba posvetiti več pozornosti.

Med počitkom zveznih in republiških tekmovanj bodo košarkarji proste termine izkoristili za najrazličnejša prijateljska srečanja. V središču pozornosti bo turnir članov v Skopju, kjer bo nastopila tudi mladinska reprezentanca Italije. Mladi italjanski košarkarji pa bodo ob povratku nastopili tudi v Sloveniji. Tako se bodo v Trbovljah in Tolminu pomerili z mladinsko reprezentanco Slovenije.

Republiški trener Pavlovič in kapetan Grilj sta že izbrala širši izbor igralcev, ki bodo nastopili v slovenski reprezentanci. Ti so: Žorga, Ganter, Brenk, Kvas, Slapnik (Olimpija), Polanc, Pleško, Senčar T. (Ilirija), Jeglič, Strekelj (Zelena jama), Zupančič (Triglav), Jesenčnik (Skofja Loka), Deželak, Lavrič (Rudar), Lovše, Žiberna (Maribor), Obid S. (Tolmin),

Tolminu pa bosta nastopila še Pelaič in Rakušček.

Zbor vseh mladih slovenskih reprezentantov bo v Trbovljah dan pred srečanjem z Italijo. Sicer pa bodo kandidati iz Ljubljane in bližnje okolice imeli prvi trening že v ponedeljek, v sredo pa bodo odigrali tudi že prvo trening tekmo, nakar bodo izbranci odpotovali v Trbovlje. V povratni tekmi v Tolminu se bosta v ekipo vključila še domača igralca Pelaič in Rakušček.

Za nastop mladih košarkarjev je precejšnje zanimanje. Tako si v Tolminu tudi prizadevajo, da bi do prireditelj prvo nočno tekmo. Osvetlitev igrišča bo za nadaljnji razvoj košarke v tem kraju vsekakor velikega pomena. Škoda, da zaradi pomanjkanja finančnih sredstev priprave slovenske reprezentance niso bolj obširne in večkratne. Tako pa se najboljši mladi slovenski košarkarji zberejo le največ enkrat letno, le neposredno pred kakšnim srečanjem. Selektorjem je bilo tako edino merilo pri izboru kandidatov trenutna forma igralcev na nedavno minulem prvenstvu SRS. Menimo, da bi bilo v prihodnje treba posvetiti večjo pozornost mlajšim igralcem, ki se prav zaradi nestrokovnega vodstva izgubljajo v množici povprečnih košarkarjev!

TIME OUT V ZVEZNI MOŠKI KOŠARKARSKI LIGI

Psihične težave Olimpije

Olimpija v borbi za prvo mesto - Slovan izpolnil pričakovanja, Lesonit se bori za obstoj v ligi - V prihodnji sezoni bi morali začeti s tekmovanji v dvoranah - Premajhno število kvalitetnih sodnikov.

Ob zaključku prvega dela tekmovanja v zvezni moški košarkarski ligi je bilo več kritičnih komentarjev, pomislekov, napotkov za prihodnje in kdo ve kaj še vse. Večina soglasja s mnenjem tistega dela strokovnjakov, ki trdijo, da bo začetek letošnje sezone bolj dramatičen, pester in zanimiv kot prejšnjo sezono. Seveda, v tem trenutku razpravljati kaj bo jeseni in kako bodo moštva izoblikovala svojo formo v nadaljevanju prvenstva, zdaj v vročih dneh morda res ni primerno za širšo in strokovno popolno razpravo. Zato smo se po našem običaju spet nekoliko poglobili v pravkar končani del tekmovanja, v ono, kar smo lahko videli in kar nam omogoča pravo oceno. Vmes je verjetno tudi precej subjektivnih nagnjenj, toda ker ima Slovenija v zvezni ligi tri moštva, je tudi takšno mnenje lahko zanimivo in morda celo poučno.

● Olimpiji primanjkuje volje za skupni cilj

Ni dolgo tega, ko smo pisali o dobrih in slabih straneh slovenskih ligašev, zlasti Olimpije. Vsi tisti, ki spremljajo moštvo Olimpije, so se prepričali o tem, da znajo igralci hitro reagirati, v določenih trenutkih pa iz nerazumljivih vzrokov popuščajo. Kje so vzroki za to, lahko iščemo bolj v psihičnem nastroju kot v tehničnih in taktičnih slabostih. Olimpija je prekaljeno moštvo in tudi novinec, ki vstopi med ligaše, prav kmalu občuti in osvoji ligaško miselnost. To smo opazili v preteklosti, ko je Olimpija najbolj navduševala, pa čeprav je imela vrsto težav in problemov vseh mogočih velikosti. Človek se ne more iznebiti vtisa, da pri moštvu Olimpije, vsaj trenutno, ni enotnega hotenja, želje in borbenosti, ko gre za neizprosno boj s ciljem osvojiti prvo mesto. V primerjavi z drugimi moštvi dobro vemo, da je Olimpija od vseh tekmecev največ trenirala, pa vendar niha v formi. Prav zaradi neenotnosti mišljenja doseči zaželeni končni cilj, nastanejo večkrat v igri vrzeli in namesto agresivnosti,

igralci nenadoma obstanejo. Eden izmed boljših poznavalcev igre pod koši je tudi omenil starostno mejo med igralci. Trdil je, da je prevelika razlika v starosti med veterani in mlajšimi močmi in zato Olimpija ne najde skupnega jezika. Z eno besedo - pri Olimpiji opažamo psihične slabosti, ki pa jih bo prav lahko premostiti s pametnim vodstvom.

● Radnički pokazal najboljšo formo

Kdo bi si mislil, da bo moštvo beogradskega Radničkega povečalo svoj tek po boljši uvrstitvi v letošnji sezoni. Nas še posebej preseneča, ker je v prvih kolih še nosil vojaško suktnjo najboljši igralec Djurić, ki ni mogel pomagati svojim tovarišem. Zdaj, ko se je znova uvrstil v petorko, pa so zlasti mlajši s Čermakom na čelu, kar presenetljivo pričeli sukati nasprotnike. Zmaga nad Beogradom ni naključje niti plod Radničkemu naklonjenih sodnikov! Zmagoslavje, ki so ga doživeli v tem dvoboju je samo logična posledica trdega dela na treningu. Ko smo že pri Beogradu, povejmo, da je slab. Vse breme leži bolj ali manj na ramenih Rajkovića in Koraca in moštvo je zaradi odsotnosti Gordića in Nikolića močno prizadeto. Beogradu se obetajo slabi časi...

● Zadar in Lokomotiva v istem predalu...

Ze več let ponavljajo boljši poznavalci obeh moštev, da ne bosta niti Lokomotiva niti Zadar zlepa osvojila najvišjega naslova. Ti namreč trdijo, da sta oba tekmeča sicer med najboljšimi, v državi, nimata pa onega, kar mora imeti državni prvak: Zadru primanjkuje visokih igralcev, Lokomotivi pa boljše tehnično vodstvo! Da je temu res tako, imamo dokaze v preteklosti. Obe moštvi sta vselej pri vrhu, morda prav na vrhu, toda v odločilnem trenutku ju enostavno ni!

Zelezničar, Crvena zvezda in Partizan so moštva, ki že več let ne kažejo nobenega napredka. Vneto in zvesto se držijo zlate sredine in prav v ničemer ne napredujejo, zlasti Crvena zvezda, ki ne

more nadaljevati bogate tradicije svojih prednikov. Zakaj tako, nam lahko pojasnijo le oni sami.

● Slovan izpolnil pričakovanja

Ligaši iz Most imajo 8 točk, skoraj toliko kot so izračunali pred začetkom prvenstva. Če jih bodo v nadaljevanju dodali tej bilanci še 8, potem bodo izpolnili vsa pričakovanja. Slovan se v tem času kot vsa slovenska moštva bori s hudim problemom: vzgojiti visoke igralce! Ta problem bodo morali prejeti ali slej rešiti, sicer bo v prihodnje njihova usoda v zvezni ligi še težja.

Lesonit ne ve kaj ga ob koncu čaka. Nič zato, vsaka šola nekaj stane, tako pravi naš pregovor in tega se verjetno zavedajo tudi igralci Ilirske Bistrice. Gre le za to, da bo ta šola prinesla določene sadove in nihče ne bo očital novincu prav ničesar.

● Prihodnjo sezono v dvoranah

Ob zaključku tega poletnega komentarja še enkrat nekaj besed o nuji, da je treba v prihodnji sezoni začeti s tekmovanjem v dvoranah. Prav je, da tokrat spregovorimo tudi mi o tej vroči želji vseh košarkarjev, zlasti onih, ki tekmujejo v najvišjem tek-

movanju, pa so brez dvorane. Zakaj je potrebno čimprej igrati v dvorani, samo nekaj ugotovitev:

● v dvoranah je lažje izoblikovati tehniko in taktiko vsakega moštva;

● praksa nam kaže, da se je poleti sila neugodno boriti za točke. Na eni strani onemogoča vročina redno delo, po drugi pa so prizadete tudi klubске blagajne, ker ni pravega obiska;

● če govorimo o treningu, potem je razumljivo, da je v vročih dneh nepopoln, da je koncentracija slabša in zato pač tudi prvenstveni nastop ne more biti odraz nekega načrtnega in smotrnega dela;

● in končno, treba je prejeti ali slej spraviti v sklad naše prvenstvo z vsemi ostalimi tekmovanji, ki jih organizira FITBA, mednarodna košarkarska federacija. Tu mislimo na priprave naše reprezentance za svetovna in evropska prvenstva, na tekmovanje za pokal evropskih prvakov, skratka, gre za vsa srečanja, ki so v organizaciji FIBA. Doslej smo imeli prav s tem precejšnje težave in tudi neljube zastoje. Priprave naših reprezentantov sredi tekmovalne sezone, ne vplivajo najbolje na košarkarske kolektive, ki ostanejo brez igralcev - reprezentantov. M. L.

Djerdja: košarka je atraktivna igra

PRED DRŽAVNIM PRVENSTVOM V KOŠARKI ZA MLADINCE

Revija mladih košarkarjev v Ljubljani

Prvaki šestih republik v borbi za naslov prvaka SFRJ 1965 - Nepotrebna razprava ali naj se turnir odigra v dvorani ali na odprtem igrišču

Od 4. do 8. avgusta bo na sporedu državno prvenstvo v košarki za mladince. Vse kaže, da bo prizorišče tega zanimivega turnirja in revije najboljših mladih jugoslovanskih košarkarjev prav Ljubljana. Zvedeli smo namreč, da je Olimpija na razpis Košarkarske zveze Jugoslavije ponudila najboljše pogoje za organizacijo tega prvenstva. Trenutno je v teku edino še razprava ali naj se tekme igrajo v dvoranah ali na prostem. Olimpija je namreč ponudila, da bi petdnevni turnir priredila v dvorani v Topniški ulici, kjer so pač najbolj ugodni pogoji za takšno tekmovanje. Vse pa kaže, da se bodo morali mladi košarkarji pomeriti na igrišču v Tivoliju, kar pa seveda ne bo škalo privlačnosti in zanimanja za to vsakoletno srečanje mladih. Organizatorjem bi utegnili prekrizati račune edino slabo vreme. Zato je povsem nerazumljivo, da osrednja zveza v Beogradu

vztraja, da se turnir odigra na odprtih igriščih. To tem bolj prav sedaj, ko je želja vseh ligašev in končno tudi že nujna potreba, da se tekmovanje košarkarjev prenese v dvorane.

Na turnirju za naslov državnega prvaka med mladinci 1965. bo sodelovalo šest moštev - prvakov posameznih republik. Tako Borac iz Banja Luke, Mladost iz Zagreba, Crvena zvezda iz Beograda, Rabotnički iz Skopja in Olimpija iz Ljubljane. Prvak Črne Gore še ni znan, predvidoma pa bodo to košarkarji iz Titograda.

V Ljubljani je bilo enako prvenstvo mladincev že

leta 1962, ko so si mladinci Olimpije že drugič priborili naslov državnega prvaka. Takrat je v mladinski vrsti Olimpije še nastopal Bassin. Tokrat bosta v moštvo nastopila tudi dva člana ligaške ekipe in sicer Žorga in Brenk. Olimpija se na tekmovanje vestno pripravlja, saj je moštvo pred kratkim osvojilo brez težav naslov prvaka SRS, v prijateljskih srečanjih pa premagalo tudi več moštev republiške lige. Kaže torej, da bodo mladi igralci Olimpije kot prireditelja tekmovanja tudi tokrat favoriti, s čimer bi si priborili že tretjič naslov najboljšega moštva v državi.

Kompas
PRIREJA AVTOBUSNE IZLETE
PO JUGOSLAVIJI
IN INOZEMSTVU

gost uredništva

MATEJ MILHARČIČ „SUŽENJ HITROSTI“

Morda se sliši malce neverjetno, vendar je popolnoma res: glavno mesto Slovenije — Ljubljana, kjer je bilo letos tudi že svetovno consko prvenstvo v speedwayu, ima tačas samo enega tekmovalca za to atraktivno zvrst motornega športa. To je uslužbenec »Kemije-Impaksa« Matej Milharčič iz Hruševja pri Postojni, simpatični mladenič, ki ga ta teden nismo slučajno povabili na krajši razgovor.

»Za uvod vam moramo čestitati kar dvakrat: v prvi dirki II. kola za letošnje državno prvenstvo v speedwayu, ki je bila minul torko na novem dirkališču v Zg. Šiški, ste s plasmajem na opazno drugo mesto za las »zgrešili« zmago, ki bi bila za vas najlepše darilo za trideseti rojstni dan, ki se ga je slavili dan pozneje. Čestitamo torej za športni uspeh in življenjski praznik.«

»Hvala. Prvo mesto se mi je izmuznilo iz rok, ko sem to pričakoval najmanj. V 10. vožnji smo se namreč pomerili med seboj vsi glavni favoriti za najbolje mesto, to je Ivan Kos iz Maribora, Milan Kališnik iz Kranja, Damijan Klasnetič iz Osilja in jaz. Na startu sem nekoliko zaostal, kar je odločilno vplivalo na končni izid. Pri obračunu po tekmovanju se je namreč

pokazalo, da sva s Kosom zbrala enako število točk (14), toda prav v tem neposrednem spopadu je bil Mariborčan prvi, jaz drugi; pri enakem številu točk sem zaradi tega prišel na »samo« na drugo mesto. No, kaj hočem, domačin mora biti gostoljuben do gostov...«

Beseda se je zasukala na letošnji šampionat Jugoslavije. Dirkači so opravili doslej I. kvalifikacijsko kolo, po Ljubljani pa bo druga dirka II. kola še 1. avgusta v Prelogu. Prvih osem dirkačev s teh dveh tekmovanj se bo v III. (finalnem) kolu pomerilo na štirih prireditvah 15. VIII. v Crikvenici, 19. IX. v Mariboru, 26. IX. v Varaždinu in 17. X. v Svetozarevu z dirkači, ki so na lanskem prvenstvu zasedli prvo do osmo mesto. To so: Babič (Sl) 30, Regvart (Hr) 29, V. Medved (Hr) 25, Stanković (Sr) 23, Višočan (Sl) 22, Perko (Sl) 21, I. Medved (Hr) 21 in Sel (Hr) 17 točk.

»Za zdaj sem trdno prepričan, da se bom uvrstil v finalno kolo, enake možnosti pa imajo tudi številni drugi slovenski zastopniki, na primer Kos, Močnik, Kališnik, Veixl, Bauman in drugi. Prav tako pa sem prepričan še, da bo največ najboljših mest tudi na letošnjem zveznem prvenstvu na vožnju za slovenske dirkače.

prav najbolje mesto in naslov državnega prvaka pa za branilca tega častnega naslova Franca Babiča iz Vidma-Krškega. On je trenutno najboljši jugoslovanski speedwayist. Za prva mesta bodo kandidirali tudi Regvart, Valent Medved, Klasnetič in Kos ter drugi. Mariborčani imajo sploh dobre pogoje v svojem centru pri ADM TAM.«

»In v Ljubljani?«

»Zaenkrat sem edini Ljubljancin, ki tekmujem na stadionskih dirkah. V našem društvu — ADM Ljubljana — pa skrbimo tudi za tekmovalni naraščaj. To odgovorno nalogo je društveno vodstvo zaupalo nekdanjemu slovitemu »letečemu Kranjcu« Ludviku Stariču, ki sedaj svoje

AVTOMOTO

dolgoletne pestre izkušnje prenaša na mlajše dirkače. Seveda pa imamo težave s tekmovalnimi stroji, ki jih ni dovolj, razen tega pa je treba zanje odšteti tudi veliko denarja.»

»V tekmovalni sezoni imate prav gotovo malo prostega časa?«

»Da, tako je; skoraj ves prosti čas prebijem na treningu. Toda kaj hočem; veselje in navdušenje za hitrost me je pripeljalo k temu športu, ki sem se mu zapisal z vsem srcem. Hitrost mi leži v krvi! Sprva sem gojil kolesarstvo, ki pa je bilo zame prepočasna zvrst. Zato sem pred tremi leti »presedlal« med speedwayiste. Seveda si vroče želim, da bi dobil še bolj, hitrejši motor, s katerim bi se lahko še uspešneje kosal s prekaljenimi mojstri jugoslovanskega speedwaya.

Op slesovu smo Mateju Milharčiču krepko stisnili roko.

ŠAHOVSKI KOMENTAR

Prijateljstvo in nauk

V beograjski »Politiki« je šef sovjetske ekipe na šahovskem dvoboju z Jugoslavijo v Vrnjih Viktor Baturinski napisal o tem srečanju zanimiv članek pod gornjim naslovom. Povzemamo nekaj misli iz njega, kajti samo v našo korist bo, če vemo, kaj mislijo drugi o nas, zlasti, če so ti drugi daleč najboljši šahisti na svetu, pa čeprav govorijo mestoma nekoliko preveč v rokavica-

»Ne glede na zmage tudi v vseh prejšnjih dvobojih je prišla sovjetska ekipa v Vrnjačko banjo brez pretiranega optimizma ali samozavesti. Poznamo namreč moč jugoslovanskih šahistov, zato smo pričakovali trdovraten boj. Poleg drugih smo vključili v ekipo tudi kandidata za svetovno prvenstvo v obeh konkurencah, moški in ženski, Kušnirjevo in Spaskega, ker sta sama menila, da so srečanja z močnimi jugoslovanskimi šahistkami in šahisti zanju koristna priprava pred odločilnimi spopadi za svetovno krono.

Rezultat dvoboja je bil odločen praktično v prvih dveh

koli. Zdi se nam, da jugoslovanski šahisti v začetku niso imeli dovolj borbenega zaleta in da so šele počasi povečevali hitrost. Kljub temu pa so vsa kola potekala v napetem boju, rezultat pa se je odločil v zadnjih minutah, ko so prihajali do veljave zlasti psihološki činitelji. Matematični seštevek ni najvažnejši, kajti tudi mi se lahko od jugoslovanskih šahistov veliko naučimo. Šaj v otvoritveni teoriji in strateškem vodenju partije le malo zaostajajo. Zato v SZ skrbno spremljamo razvoj šahovske dejavnosti v Jugoslaviji. To je tudi namen teh tradicionalnih srečanj ne glede na športni rezultat.

Naj odkrito povem, kaj mi slim o vzrokih poraza jugoslovanske ekipe v dvobojih s

hovskem boju. Zda se vloga psihološke pripravljenosti še stopnjuje, v sportu sploh in v šahu še posebej. Znano je na primer, da imajo v štabu svetovnega nogometnega prvaka Brazillje že dolgo psihologa. Zato velja razmisliti tudi o šahovskih psihologih.

Zdi se mi, da nekateri jugoslovanski šahisti, odlični teoretiki in preizkušeni praktiki, ne cenijo dovolj važnosti psihološke priprave. To se kaže zlasti v srečanjih z močnimi in vztrajnimi nasprotniki, ki se oprijemajo tudi slamice. Tako je mogoče vsaj delno razložiti neuspeh Ivkova v dvoboju z Larsenom, čeprav smo tudi v SZ dajali več možnosti jugoslovanskemu vemojstru. V dvoboju Jugoslavija — SZ pa je najizrazitejši tak primer Parma, saj se je popolnoma nepričakovano vdal v partijo s Polugajevskim tisti trenutek, ko je imel v trdnjavski končnici čist remi. Če bodo jugoslovanski šahisti posvetili temu problemu ustrezno pozornost in skrb, bo njihov odpor vsekakor večji, s tem pa tudi uspeh.

Franček Brglez

ŠAH

SZ. Ze Lasker in Aljehin, pozneje pa tudi Botvnik, so pripisovali veliko važnost psihološkemu momentu v ša-

PO ATLETSKEM PORAZU V JENI

Ali pravilno izbiramo nasprotnike?

Po nedavnem visokem porazu naših atletov proti reprezentanci DR Nemčije v Jeni je bilo slišati nekatere komentarje, da je to eden največjih polomov naše atletike. Tem mnenjem se ne gre pridruževati v celoti, ker smo podobnih in hujših polomov doživeli z našo skromno atletiko že dovolj. Mnogo bolj pomembno bi bilo, da bi vendar enkrat ocenjevali našo atletiko bolj stvarno in je ne dvigali nad njeno vrednost. Ne zapirajmo si oči pred dejstvom, da smo slej ko prej globoko v »sivem« evropskem povprečju in le od časa do časa se nam nasmehne kot žarek upanja ta ali oni posamezni rezultat, medtem pa kot celota, recimo moška ali ženska reprezentančna vrsta, nimamo kaj prida iskati v mednarodni areni. Mi-

mo so časi ko smo bili suvereni gospodarji vsaj balkanske atletike in ko smo dobili nekatere meddržavne dvoboje, ki jih z istimi nasprotniki danes ne moremo več. Naša atletika je absolutno sicer napredovala, relativno pa storila korak nazaj, napredek mnogih drugih je bil pač mnogo hitrejši, kar ni čudno, če primerjamo temelje tega športa pri nas in v skoraj katerikoli drugi državi.

Vrnimo se k Jeni. Poraz je bil popolnoma pričakovan in to visok poraz. Morda nas je udarila razlika 60 točk. Toda tudi prvo srečanje, v Celju z odlično in stalno napredujočo ekipo DR Nemčije smo leta 1962, izgubili 42 točkami razlike. Razmerje sil je dokaj stvarno, čeprav so nekateri atleti tokrat s svojimi dosežki — rezultati in uvrstitvami — razočarali. Presenečenja so bila skoraj izključno v negativni smeri — začeni od tekačev na 400 metrov, obeh skakalcev troskoka, obeh skakalcev ob palici, Vivoda, Radoševića, Bezjaka in v manjši meri še nekaterih. Z druge strani so nekateri bili nepričakovano

dobri — oba metalca kopja, oba na 10.000 metrov itd. — vendar tudi v teh primerih ob solidnih rezultatih uvrstitve niso zadovoljevale, zato tako velika razlika.

Ob jenskem dvoboju se je ponovno pričelo postavljati načelno vprašanje kaj bolj koristi razvoju in ugledu naše atletike ali dvoboji z močnimi in premočnimi nasprotniki, ki jih obvezno izgubljam z zelo veliko razliko v točkah ali pa srečanja s takimi reprezentancami, ki jih obvezno izgubljam z zelo veliko razliko v točkah ali pa srečanja s takimi reprezentancami, ki jih morda celo lahko premagamo. Ne vemo ali si je Atletska zveza Jugoslavije zadala športno-geografsko nalogo, da uprizori srečanja s skoraj vsemi reprezentancami Evrope, ki v atletiki kaj pomenijo (ZR in DR Nemčija, Velika Britanija, Francija, Italija, Madžarska, ČSSR, Poljska, Švedska, Finska itd.), saj nam v tej zbirki manjka samo še Sovjetska zveza. Pravitako pa se

vprašamo ali ima takšna politika sklepanja mednarodnih srečanj svoj športni smisel, če že ima športno-politični?

Nasprotnike bi morali najbrž iskati nekoliko bolj »pomeri« povprečju naše reprezentančne ekipe in manj za najbolje naše atlete, ki imajo tudi sicer v svojih koledarjih precej in mnogi dovolj močnih tekmovalcev. Vsekakor bi za našo atletiko bilo vsaj od časa do časa prav prijetno, da v dvoboju zmaga ali pa se »z lovorom ovenčana« vrne celo iz tujine. Priznati namreč moramo, da biti vedno premagan ni kaj posebej stimulativno, kaže pa da premočni nasprotniki vodijo že v naprej v resignacijo naše atlete, ki že tako ali tako niso kaj prida psihološko pripravljeni in so zelo dovzetni za različne depresije. Ob Jeni se vprašamo manj to zakaj morda ta ni bil v reprezentanci ali zakaj je oni slabo tekmoval, ampak bolj to kdaj bomo tekmovalni koledar vendar prilagodili našim razmeram in možnostim.

MLADINSKI VESLAŠKI TROBOJ TRST-KOROŠKA-SLOVENIJA

Presenetljivi Korošci

Prejšnjo nedeljo je bilo v Celovcu tradicionalno veslaško tekmovanje mladinskih reprezentanc Koroške—Trsta in Slovenije, tokrat že VIII. po vrsti. Potem ko je že vse kazalo, da bodo tokrat najboljši naši tekmovalci, je na koncu presenetljivo zmagala Koroška. Naši mladinci so imeli smolo v double scullu in se je veslačem Arga iz Izole zlomilo veslo 500 m pred ciljem.

Rezultati: skiff Trst, Ko-

roška, Slovenija, četverec s krmarjem Slovenija 5:33.38, Koroška 5:37.82, Trst 5:41.69, double scull Trst 5:15.64, Koroška 5:56.61, Slovenija 6:30.63, osmerec Koroška 4:53.61, Slovenija 4:54.84, Trst 5:10.76.

Vrstni red: Koroška 13, Slovenija 10.5, Trst 9 točk. To je bil drugi troboj tretjega ciklusa in v skupni razvrstitvi po lanskem troboju na Bledu in letošnjem v Celovcu vodi Slovenija 25.5, Koroška 20.5 in Trst 19.5.

EVROPA - AZIJA - AVSTRALIJA - AMERIKA - AFRIKA

Nogometni trener številka 1

Bolje sem plačan kot
Herrera

V kavarni dunajskega hotela Europa je ostala ena od miz prazna. Stalni gost Bela Guttman je svoje dunajsko igrališče zamenjal z donosejšim v Lisabonu. Namesto privatiziranja in igranja bridgea na Duraju, občasnega obiskovanja večjih nogometnih dogodkov in podobnih razvedril »upokojenca«, je 65-letni nogometni trener zopet polno angažiran nogomet. Sam pravi, da ga ne čakajo same rožnate stvari. To kar od njega pričakuje 20 igralcev dvakratnega zmagovalca evropskega nogometnega pokala Benfice, kar pričakuje 60.000 članov tega kluba in približno milijonov njegovih prista- — kadar gre za to, da bi Benfica zopet odvzela internacionalu naslov najboljšega moštva v Evropi, podpira Benfico vsa Portugalska — ni majhna reč. Ponovno naj bi osvojili tako zaželeno trofejo, ki so jo imeli v klubskih vitrinah že dvakrat

in ki je potem trikrat ušla Guttmanovim naslednikom pri Benfici.

S stališča Benfice je prvi korak pri novemu uspehu že storjen, namreč povratek Guttmana. Moštvo po mnenju vseh portugalskih strokovnjakov že imajo. Trikrat je Benfica v zadnjih letih spodrsnila pri nastopu za evropski pokal in pri poskusu ponovnega angažiranja Guttmana. Po dveh velikih uspehih je Guttman z besedami »saj tu nimam več kaj doseči«, odšel v Montevideo.

V Južni Ameriki je nekaj veliki Urugvaj medtem za nekaj dolžin prehitela Brazilijo. Častihlepi Urugvajci so si zaželeli starih, dobrih nogometnih dni, ko so bili med drugim tudi svetovni prvaki. Penarol iz Montevidea naj bi izpodrinil Santos prav na vrhu razporeditve najboljših klubskih enajstoric na svetu. Guttmana je privlačila po eni strani nalo-

Nogometni globetrotter Bela Guttmann (na desni)

ga sama, po drugi pa seveda tudi precejšen kupček denarja. Tedaj, namreč v sezoni 1962-63 so nekateri listi zapisali, da dobiva Guttmann 6000 dolarjev mesečno. Ko so ga vprašali, če je to res ali pa je morda bila številka le 5000, se je stari nogometni as smejal in rekel: »Zdi se mi, da nima nihče — mislim nogometne trenerje, takih dohodkov.« Predvsem ga je že tedaj zabavalo to, da zasluži več kot »čarovnik« Herrera.

Tisti, ki so bili v Guttmanovih južnoameriških časih v Montevideu, so znali povedati, da je imel razen izredno visokih prejemkov brezplačno na voljo še lepo stanovanje in avtomobil s šoferjem. Toda že po nekaj mesecih njegove odsotnosti iz Lisabone, je postal promet na relacija Lisabona-Montevideo bolj intenziven, ker so se odposlanci Benfice kar vrstili pri Penarolu in Guttmanu, da bi si ponovno zagotovili slavnega trenerja. Penarol tedaj ni bil v najboljši finančni situaciji in je bil pripravljen na kupčijo, drugače Guttmann in tako je ostal kjer je bil. Penarol je tedaj zahteval za odstop trenerja izkupiček dveh tekem z Benfico z garancijo najmanj 60.000 dolarjev. Od tega naj bi Portugalci položili na mizo takoj 40.000. Benfica je bila pripravljena na te pogoje, Guttmann pa se je skliceval na pogodbo, ker je menil, da

bo pri Penarolu vendarle bolje shajal kot v Lisabonu. Poneje je Guttmann zapustil Montevideo, treniral nekaj časa avstrijsko reprezentanco na Dunaju, potem pa tam privatiziral. Medtem so se pri Benfici zvrstili trenerji Cilec Riera ter Madžara Czeisler in Schwartz.

Guttman seveda tokrat zopet ne pričakuje honorarjev kot jih je spravil v žep pri Penarolu, vendar meni, da bo dobil vsaj toliko kot prvič pri Benfici. Ko se je pripravljalo po že sklenjeni pogodbi na odhod, je posvetil večino časa psihičnim pripravam v Badenu pri Dunaju. Celo v igralnico ga je večkrat zaneslo, vendar ni izgubil toliko denarja, da bi zaradi tega na stara leta moral ponovno na delo. Novinarji so ga tudi v mirnem Badenu kmalu našli in oblegali in samo nek angleški zastopnik sedme sile mu je vzel več kot dve uri dragocenega časa. Guttmann je ta razgovor šaljivo komentiral: »Veste, zato je trajalo tako dolgo, ker se nisva povsem dobro razumela.« Guttmann je po rodu Madžar, toda razen materinega jezika dobro obvlada nemščino, portugalsščino, španščino, italijanščino in francoščino, slabše pa angleščino. Zopet njegove komentar: »V Angliji nisem bil še nikoli trenera.«

Guttman je v nogometnem športu doma tako kot malokdo drug. Je praktik, kateremu tudi teoretiki ne morejo do živca. To kar pri Benfici najbolj cenijo, niso njegove obrtniške trenerske sposobnosti — »Eusebio zna streljati in ustavljati žogo, imamo pa tudi pomožne trenerje«, pravijo pri Benfici — ampak njegova premetenost, odlična taktiziranje in neverjetna sposobnost pri raznih razgovorih. Pravijo, da Benfica najbrž ne bi igrala zadnje finalne tekme za pokal evropskih prvakov na domačem igrišču Internacionala v Milanu, če bi jo pri razgovorih zastopal Guttmann.

Pred dokončnim odhodom na Portugalsko Guttmann računa še na obisk pri starih znancih v Budimpešti, potem pa bo za eno leto zopet lisabonski domačin. Sam pravi, da več kot eno leto ne bo treniral Benfice »uspeh naj bo tak, vrnem se zanesljivo ali z zlatim letalom, ali pa s helikopterjem, tako da nihče ne bo vedel kdaj in kje bom pristal na Dunaju.«

Italijanski športni dnevi La Gazzetta dello Sport je pred dnevi objavil lestvico najboljših teniških igralcev in igralk sredi letošnje sezone. Sama razvrstitev morda niti ne bi bila tako zanimiva, če ne bi v njej tja do 50. mesta popolnoma izpustili jugoslovanskih mušketirjev. Ne gre za to, da bi poskušali ugotovljati, da sodita Jovanović in Pilić med 50 najboljših na svetu, ampak bolj za to, da ugotovimo, da nista med 50 najboljšimi na svetu, ker sta premalo igrala na največjih letošnjih mednarodnih

obširnosti seveda samo v izvlečku:

1. Roy Emerson (Avstrija), 2. Fred Stolle (Avstral), 3. Manolo Santana (Šp), 4. Chuck McSinley (ZDA), 5. Cliff Drysdale (J. Afr), 6. Ralston (ZDA), 7. Mulligan (Avstral), 8. Roche (Avstral), 9. Fletcher (Avstral), 10. Riesen (ZDA), 11. Diepraam (J. Afr), 12. Fox (ZDA), 13. Pietrangeli (It), 14. Newcombe (Avstral), 15. Osuna (Meh), 16. Bunyert (ZRN), 17. Ashe (ZDA), 18. Lundquist (Šved), 19. Barness (Braz), 20. Darmon (Fr), 23. Gulyas

50 najboljših
v tenisu

turnirjih, kjer pa sta se že pojavila, nista dosegla kaj prida uspehov, zato ju tudi zaman iščemo v omenjeni razvrstitvi. Dovolj je morda za primerjavo navesti, da je Francoz Pierre Barthes šele na 43. mestu, da pa je ta igralec v srečanju Jugoslavije s Francijo v Davisovem pokalu odpravil oba naša mušketirja.

Lestvico, ki je sestavljena predvsem na podlagi rezultatov največjih turnirjev, objavljamo zaradi

(Madž), 33. Tiriac (Rom), 37. Sangster (VB), 38. Lejus (SZ), 44. Krishnan (In), 45. Javorsky (ČSSR)

Istočasno so objavili tudi dvajsetorico najboljših igralcev, posredujemo prvih 10:

1. Margareth Smith (Avstral), 2. Esther Bueno (Braz), 3. Bill Moffitt (ZDA), 4. Leslie Turner (Avstral), 5. Nancy Richey (ZDA), 6. Van Zyl (J. Afr), 7. Schultze (ZRN), 8. Gräbner (ZDA), 9. Susman (ZDA), 10. Durr (Fr).

Smučajo rekordu
nasproti

Tudi letos so se zbrali najbolj drzni smučarji na ledeniku pri Cerviniji, da bi na smučkah poskusili doseči novo rekordno hitrost. Kot je znano, je neuradni svetovni rekord v hitrostni vožnji na smučeh 174.757 km/h, dosegel pa ga je italijanski smučar Luigi de Marco. Doslej je mednarodna smučarska zveza preganjala te rekordne poskuse in udeležencem se je prav lahko zgodilo, da so bili zaradi teh bolj ali manj neuradnih poskusov celo kaznovani s prepovedjo nastopanja. Po nedavnem kongresu FIS v Mamajji pa se je stališče vrhovnega smučarskega foruma spremenilo in tako je letošnja prireditev prvič s pristankom in sodelovanjem FIS.

Zanimivo je, da je mnogo smučarjev pripravljenih tvegati svoje smuči in kosti, da bi dosegli čim večjo hitrost. Letos se jih je zbralo nič manj kot 44. Rekordne vožnje potekajo tako, da merijo smučarjem čas na enem kilometru proge, pri tem pa seveda smučar pripelje na »start« že s polno hitrostjo. Rezultati prvega dne rekordnih voženj kažejo, da je prej omenjeni svetovni rekord v nevarnosti. Že takoj na začetku sta dosegla dva Italijana in sicer rekorder De Marco in kot alpski smučar mnogo bolj znani Bruno Alberti popolnoma enako povprečno hitrost 169.252 km/h. Tudi ostali najhitrejši so bili predvsem Italijani in sicer skakalec Bruno de Zordo 169.014, alpinec Mussner 168.460, potem Ludwig Leitner (ZRN) 166.822 in Finec Kalevi Häkkinen 166.745. Najhitrejši Avstrijec je bil Adalbert Leitner s 163.339, za njim pa skakalec Willi Egger 162.895 kilometra na uro.

na kratko - na kratko - na kratko - na kratko

Kmalu po koncu letošnje kolesarske dirke po Franciji so se iz vrst organizatorjev pričeli širiti glasovi, da se bo do za prihodnje leto zopet vrnili k državnim ekipam potem ko je bila sedaj vrsto let v veljavi ekipna tekma posameznih firm.

Avtomobilska dirka za veliko nagrado Nizozemske v Zandvoortu je prinesla zopet prvo mesto Jimu Clarku na Lotusu, ki si je s tem že zagotovil naslov letošnjega svetovnega prvaka. Drugi je bil Stewart na BRM, tretji pa Gurney na Brabhamu.

V Salzburgu se je končalo tekmovanje za evropski pokal skakalcev v vodo. Ekipno je zmagala po 4 panogah Sovjetska zveza pred NDR, medtem ko sta si ZRN in Poljska delili tretje mesto.

Na afriških igrah v Brazzavilleu je dosegel v dosedanjem poteku tekmovanja najboljši rezultat kenijski tekač Keino s 3:39.6 na 1500 m, kar je nov afriški rekord.

V kvalifikacijski nogometni tekmi za svetovno prvenstvo je v Barranquilu Urugvaj premagal Kolumbijo z 1:0.

Po rekordu Evrope na 1500 m je Jürgen May (NDR) dosegel v Berlinu še svetovni rekord v teku na 1000 m z 2:16.2, pri čemer je za 4 desetinke sekunde izboljšal dosedanjo znamko Novozelandske Petra Snella.

V polfinalnih srečanjih evropske cone Davisovega pokala je v Pragi Španija premagala ČSSR s 4:1, v Parizu pa Južna Afrika Francijo z istim rezultatom. V finale ameriške cone se je uvrstila Mehika z zmago s 5:0 nad Novo Zelandijo.

Plavalna reprezentanca Italije je v Sanremu premagala Francijo in Švedsko s istim rezultatom 56:45, Švedska pa Francijo z 58:43. Najboljši so bili rezultati na 1500 m prost: Luyce (Fr) 17:44.2, Engström (Šv) 17:57.5 in De Gregorio (It) 17:57.6.

Angleški atlet Ron Hill je v Boltonu dosegel nova svetovna rekorda v teku na 15 milj z 1:12:48.9 in na 25 km z 1:14:22.6. Dosedanja rekorda je imel še iz leta 1955 Emil Zatopek z 1:14:01.0 oz. 1:16:34.4. To sta bila zadnja še veljavna Zatopkova svetovna rekorda.

Letošnje evropsko prvenstvo v preskakovanju ovir je osvojil 28-letni tekmovalac ZR Nemčije Hermann Schridde na konju Dozent

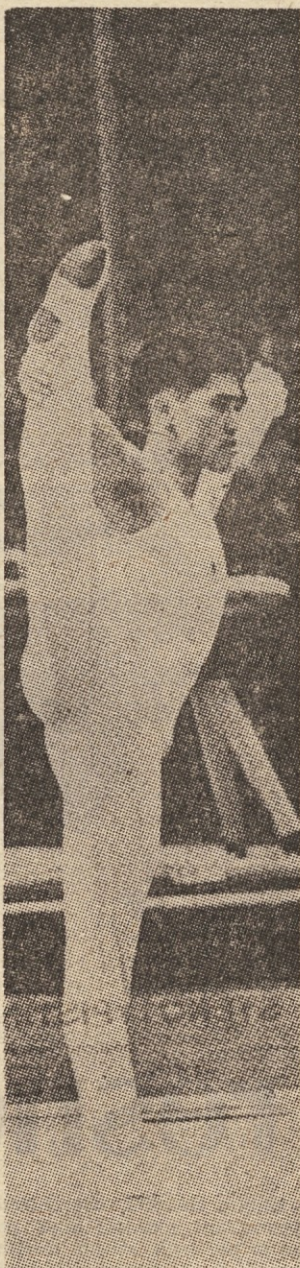
Pozno sinoči se je z veliko vrtno veselico v parku ob Donavi končala IV. Gymnaestrada. Zdi se kot da je slovesna otvoritev, ki je bila v terek v središču Dunaja pred Mestno hišo že zgodovina. Prvi, pravi dan Gymnaestrade, sredi, pravza prav ni imel svojega osrednjega dogodka. Skupine telovadcev iz 28 držav so nastopale neprestano takorekoč non-stop od jutra do večera na 10 krajih v istem času. V osmih dvoranah in na dveh stadionih. Čeprav je vsaka skupina nastopila dvakrat, opazovalci nismo mogli niti teoretično, kaj šele praktično videti vseh nastopajočih. Izbirali smo najzanimivejše, kombinirali in »letali« iz ene ga konca Dunaja na drugega.

Običajno se podobne telesno kulturne manifestacije tako velikih mestih zgube. Vendar na Dunaju se Gymnaestrada ni izgubila. Na vsakem koraku smo jo lahko čutili. Posebno veljavo ji je dal tudi predsednik avstrijske republike Franz Jonas, ki jo je osebo otvoril. Od nastopov prvega dne moram omeniti tri, ki so mi ostali bolj v spominu. Najprej nastop Jugoslavije! Nastopile so štiri skupine pod vodstvom profesorjev beograjske Visoke šole za telesno kulturo, nastopili so dečki, deklice, študentje in študentke. Dobro uro trajajoč nastop v največji dvorani Mestne hale je bil toplo sprejet, največ zaradi originalnosti.

Skupina Poljakov in Poljanj je prikazala akrobatsko tako zahtevno sestavo, da bi sodila v vsak cirkuški artistski spored. In končno — po moji sodbi najboljša točka prvega dneva: nastop 260 holandskih gospodinj! Zene v starosti 40 do 60 let pa tudi več so pokazale, kakšne telesne vaje so ranje primerne. Gospje iz Nizozemske so se na nastopu zabavale; spravljale zdaj v smeh, zdaj v čudenje, zdaj v spontano pleskanje štirih tisoč gledalcev v Mestni dvorani. Ze kar prvi dan bi lahko o prireditvi rekeli vse najboljše. Organizacija odlična. Vse je teklo brezhibno. Zame osebno pa je pomenil prihod iz džunglje našega pokvarjenega polprofesionalnega športa na to prireditve, na kateri ni tekmovalj, ni sodnikov, ni merilcev, časov ali dolžin; kjer sodi občinstvo z močjo aplavza ali pa sploh ne sodi — veliko doživeti in sprostitve.

Gymnaestrada je olimpiada telovadnega sveta. Nekakšen shod telovadcev. Zberejo se zato, da pokažejo svoje delo, svoje metode, prijeme, pa tudi dosežke. Vendar samo pokažejo, da kasneje v prostornih hodnikih in vežah strokovnjaki komentirajo in hvaležijo, predvsem hvaležijo. Tako se na Gymnaestradah bolj kot na pravih olimpijskih igrah uveljavljajo načelo važno je sodelovati, zmaga tako nihče ne! Ker ni ocenjevanja, nastopajo telovadci brez tekmovalne mrzlice; ker ni treme pred sodniki in pred konkurenti običajno bolj zbrani več pokažejo, kot sicer — razumljivo, psihičnih zavor ni. Gre samo »za fleko«.

Nekateri narodi prikazujejo na Gymnaestradi svoje sposobnosti, kažejo, kam jih je njihova telovadna šola že pripeljala. Posebno za sovjetsko zastopstvo in deloma za Poljake lahko rečemo, da so pokazali samo vrhunske dosežke; poti do njih (torej sistema) pa ne. V sovjetski vrsti so nastopali mnogi znani telovadci iz mednarodnih aren (Kerdemelidi) in pokazali na orodjih nekatere novosti, v takoiimenovani telovadbi pa neverjetne mojstrovine. Skupine drugih narodov so kazale methodske postopke določenih vrst — v tem prednjačijo vsekakor Visoke šole za telesno kulturo, Inštituti za telesno kulturo ali pa Zavodi za telovadbo.

Olimpijski zmagovalc Endo je navdušil Dunajčane

Iz teh nastopov si lahko ustvarimo sodbo kakšne strokovnjake imajo posamezne šole in katero smer zastopajo. So s časom, so pred njim ali za njim? Potem imamo tretjo vrsto točk: namensko telovadbo. Telesne vaje za starejše, za najmlajše, za določene poklice in podobno. In končno ne smem izpustiti posebne vrste (letos je bila zelo močno zastopana) moderne gimnastike. Težavno jo je opredeliti. Je nekakšen prehod med telovadnim plesom in baletom. Včasih bolj sodi v gimnastiko, včasih pa je popoln balet, skoraj že umetnost. Takrat smo se spraševali: je potrebno, da imamo balet in moderno gimnastiko?

Na mnogih domačih prireditvah se pritožujemo, da naši športniki ne znajo korakati niti tedaj, ko je treba. Tudi na olimpijskih igrah ne, ker ne vadijo. Ena lepših točk prvega večera — finskega večera — je bil hod finskih deklet. Kakšen korak majo! Pa ne narejenega; temveč prirodni, pristen, da kar nisi!

Vseh mogočih stvari se spomnijo sestavljalec vaj v želji, da bi uspeli, da bi vzbudili pozornost, da bi pokazali svoje znanje. Nekateri nastopajo brez rekvizitov oziroma orodij, drugi jih spet menjavajo na vse načine, tretji se venomer preoblačijo, četrti računajo na barvne efekte, peti se poslužujejo rekvizitov, ki so običajno v rabi, pa z njimi oziroma na njih delajo nove stvari, šesti gredo v iskanju novosti v absurd in sedmi privlečejo na dan skorajda že pozabljeni in izumrli orodja.

Prizorišča olimpijskih iger telovadcev — IV. Gymnaestrade so bila drugega dne dopoldne vsa razen ene: bolj na slabem, kar zadeva obisk. Dva vzroka sta bila. Prvi je ta, da je bila prejšnji večer — po nastopu Fincev — Mestna hala z vsemi svojimi prostori in štirimi velikimi dvoranami pozna v noč prizorišče razgibanega tovariškega večera. In

IV. GYMNAESTRADA NA DUNAJU KONČANA

ŠPORT DRUŽI NARODE, premalo upoštevana resnica

15.000 nastopajočih — Invazija deklet na Dunaju — Starejše udeleženke deležne posebne pozornosti — Prodor »umetne telovadbe« — Zastopniki SZ brez sistema — Osrednja točka, telovadba najboljših na svetu — Zgodnja specializacija — Med Jugoslavlani Cerar najboljši — Novosti v orodni telovadbi — Hvaležno občinstvo

drugi vzrok, množica gledalcev se je zbrala v eni sami dvorani, v nekakšnji komorni Stadthalle. Pritegnil jih je mnogo obetajoč nastop 24 danskih mladenk na glasbeno spremljavo jazza. Danke jih niso razočarale. Ne da se zanikati, da moderen ritem, nekoliko nenavadni gibi (imenujmo tudi njih moderne, vendar ne izredne) pritegnijo mladino moderne dobe, za katero prevečkrat mislimo, da jo mami samo t-kmovalni šport in zaslužek. Kot ve lika večina sestav je imela tudi Danska nekakšen uvodni del, nekakšno ogrevanje. Nato so telovadkinje prehajale na vse težje tvarino, ki se je končala po lepo izbrani in verjetni metodični poti s popolno prosto vajo v partnerji gimnastiki. Noben nastop ni bil deležen tolikšne pozornosti že vnaprej. Vsi smetali so bili na licu mesta, televizija je snemala, prikupne Danke so bile nekaj časa v središču pozornosti.

Skoraj vsaki drugi točki telovadne Gymnaestrade smo gledali res dobre akademijske ali sorodne sestave. Tako dobre, da mora biti vsak član ekipe pravi mojster; so isti ali solisti pa še posebej. Vendar kakor vsi ostali razen avtorjev, ostajajo tudi ti asi Gymnaestrade neznanji in se izgubijo v množici.

Kakšna mora biti moderna akademijska sestava pa so nam drugi dan pokazali tudi Čehi. Skupina 12 deklet in 12 deklic v starosti deset do dvanajst let nam je prikazala šolo partnerne gimnastike. (Elementi partnerja ostajajo že leta isti, tako da v tem pogledu ni nič novega, pač pa presenečajo druge stvari.) Zgodnja specializacija povzroči, da se Janezek nauči in to bo Janez znal; zato se čez nekaj let ČSSR ne bo bati od kod naj vzame novega Hudača, Krbca, Stanege, Evo Bosakovo ali Vero Caslavsko. Kot rečeno po vsebini nič novega;

po metodiškem postopku, po prijemu, po tempu pa veliko gledanje! Ob čeških predstavah moram dodati, da so bile v povprečju najboljše pravljene. Ni čudno! Ravno kar so končali Spartakiado, pa so nekatere skupine, dejal bi najboljše, poslali še na Dunaj »za reprezentanco«. In kakšno reprezentanco!

Človek ne sme slepo za navdušenjem, ki se ga loteva ob tolikih lepih stvareh. Zato sem se včasih potrudil in gledal tudi kritično. Spraševal sem se, je Gymnaestrada res merilo, res pravi odraz teles-

vrdla v areno, obkolilo orodja in stavim, da telovadci še niso vadili tako tesno obkoljeni od vernih oboževalcev. Ko je bila Larisa še na gredu, ko še ni končala svoje vaje za ogrevanje, je morala deliti avtograme. Med fanti je bil najboljši Cerar. Telovadil je najlepše in tudi najboljše. Zaradi slabega orodja so vsi tekmovalci in vse utekmovalke »kiksali«, vendar spodrsli so dosegli, da je bilo vzdušje v dvorani še bolj pristržno naklonjenost ljudi do tekmovalcev in do telovadbe pa zato še večja. V teh mojstrih svetovne orodne telovadbe so ljudje začutili človeka. In tako je 15.000 ljudi tridesetih različnih narodnosti preživelo dve uri, kot ena sama velika družina. Ob taki priložnosti, ob taki zdravi športni manifestaciji začutiš, da geslo šport druži narode ni samo geslo, ampak premalo upoštevana resnica.

STANE UREK

Druga dne je bil na sporedu višek Gymnaestrade. Nastop najboljših na svetu. 5 fantov in 5 deklet, sami olimpijski in svetovni prvaki, med njimi tudi naš Cerar. Po svoji je bila ta prireditve obnem tudi konec Gymnaestrade, kajti naslednjega dne smo gledali ves dan same ponovitve, zvečer »skandinavski večer« in v soboto popoldne smo na zaključni svečanosti, na stadionu v Pratru res videli še nekaj novega. Zaradi slabega orodja so bili Dunajčani prikrajšani za še lepši telovadni večer in razpoloženje bi bilo še lepše, čeprav česa podobnega še nismo doživeli. V domoru je občinstvo

privede v sobotne prireditve so nam pokazale, da so Rusi pripeljali na Gymnaestrado skupino virtuozov. Dvoje salte naprej, nazaj, vstran in z bradlje so se vrstile druga za drugim. Skupina iz Združenih držav Amerike je tudi pokazala kako od daleč so z akrobatiko, oziroma z umetno telovadbo. Zanimivo je, da Čehoslovaki skoraj nič ne zaostajajo za njimi v izjavjanju na elastični ponjavi — na Canvasu. Samo s to razliko, da so Čehoslovaki pokazali več metodiških prijemov kot Amerikanci.

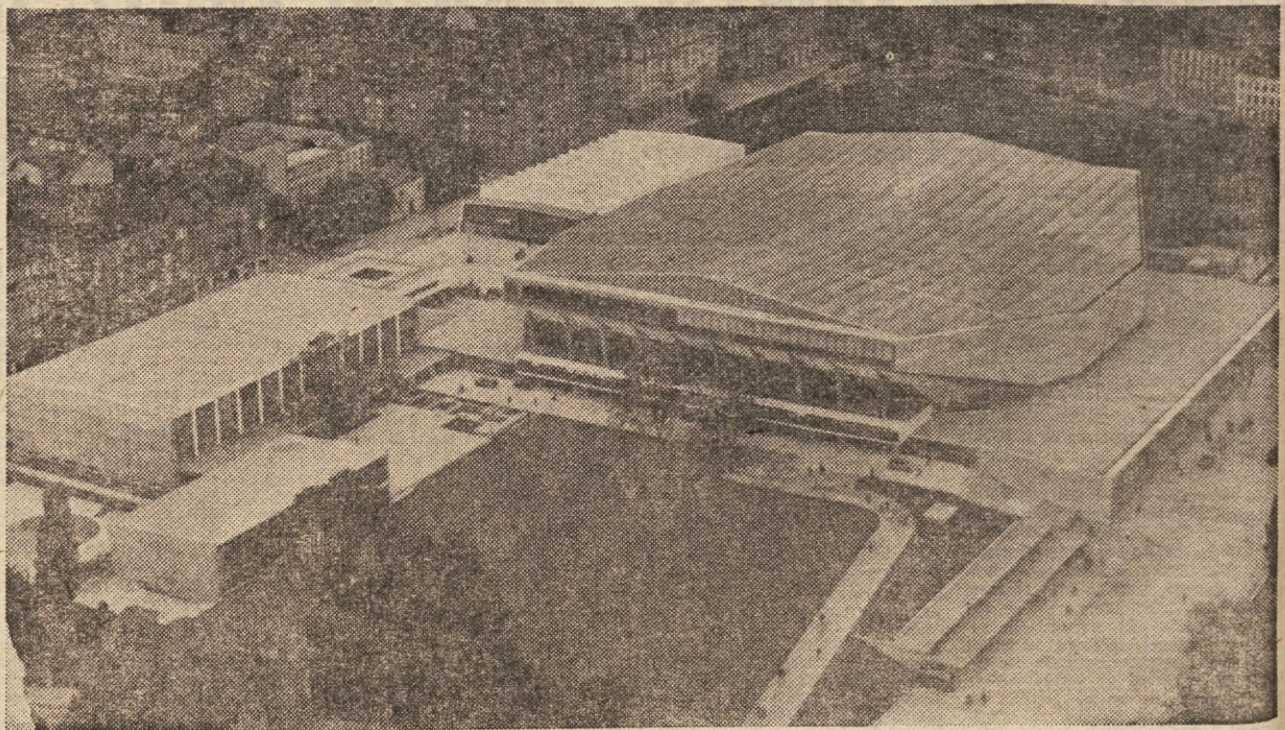
Nekoliko poenostavljena ocena prikaza stanja v telovadbi bi bila: Opaziti je, da je telovadba prav v vseh delih napredovala. Znanstveni dosežki s področja telesne kulture vztrajno prodirajo tudi v telovadbo, za katero smo bili še do nedavnega navajeni predvsem ljubiteljskega, amaterskega vzgojnega dela, ki je bilo zato premalo strokovno.

V grobem smo ločili na Du-

naju te dni dve vrsti gledalcev. Pravi so bili strokovno na visoki ravni. To so bili strokovnjaki, ki so prišli na Gymnaestrado, da se uče, drugi so prišli izmenjati izkušnje; med opazovalci so bili tudi tisti, ki so sodelovali s svojimi točkami in pa nastopajoči telovadci sami. Ta del občinstva se je navduševal ob pravem času in se ni dal pravariti s cenenimi efekti in lažnim zunanjim leskom. In potem je bila v dvorani še pravo občinstvo, domačini in priložnostni obiskovalci. Ti so bili vselej prekmalu zadovoljni; vsaka malenkost jih je razveselila in ko so prišli na vrsto rešnične mojstrovine (običajno ob koncu točk) so v prvem hipu presenečeni, nato pa preveč navdušeni s podvojeno silo zaploskali.

Osrednja prireditve Gymnaestrade TELOVADBA NAJBOLJSIH, je znova dokazala, da daje naš mali Slovenski narod prek svojega telovadnega junaka Mira Cerarja velik prispevek mednarodnemu telovadnemu gibanju. Enodušna ocena maloštevilne slovenske kolonije na Gymnaestradi je bila: doma Cerarja veliko premalo spoštujemo! Če bi ga videli v družbi ostalih olimpijskih in svetovnih prvakov na četrtkovem nastopu, bi čutili, da nekaj pomenimo.

Obžalovati moramo, da ni nobena slovenska skupina nastopila v prikazu našega dela. Nekatere naše metode bi morale v svet, ker so napredne, ker bi se drugi lahko od nas učili — vsi pa bi nas zaradi tega še bolj spoštovali in upoštevali. Zdi se mi, da bi morali že danes, dan po Gymnaestradi, sprejeti obveznost: Visoka šola za telesno kulturo iz Ljubljane, Srednja šola za telesno vzgojo iz Maribora, Oddelek za telesno vzgojo pri Mariborski pedagoški akademiji in Partizan Slovenije se morajo udeležiti naslednje telovadne estrade.

Mestna dvorana na Dunaju, kjer so gledalci doživeli nepozabne trenutke

